

متن پرسش

با سلام و امید توفیق روز افزون شما: اینجانب چندین سال است که از محضر پیر فیض جنابعالی بهره مندم. شرایط زندگی به گونه ایست که در معرض امتحان بزرگی قرار دارم که روز به روز سخت تر می شود. بنده تنها فرزند مادرم در شهر اصفهان می باشم و پدرم نیز به رحمت خدا رفته اند شرایط شغلی همسرم به گونه ایست که معمولا منزل نیستند و ۲ بچه خردسال نیز دارم با وجود این شرایط و تنهایی مادرم ایشان از من انتظار دارند که به عنوان تقریبا تنها مونسشان زمان زیادی را با هم بگذرانیم و این موضوع از چند جهت مرا تحت فشار روحی قرار داده است: -وقت زیادی که باید روی این قضیه بگذرانم اعم از تلفن، سرزدن و... که در بسیاری از موارد بنظرم گفتگوی تلفنی یا حضوری در مورد مسائل غیر ضروریست و درپاره ای از مواقع مجبورم وقت محدودم در شبانه روز برای خلوت و مطالعه را به این امر اختصاص دهم. ۲- اینجانب دقت فوق العاده ای بر تربیت فرزندان دارم بطوریکه تقریبا هر روز وقت مخصوص برای مطالعه کتب تربیتی از جمله سیره آقای حائری دارم و این با هم بودن و ارتباط تنگاتنگ مادر با بچه ها بنظرم نوعی تعارض تربیتی برای بچه ها ایجاد خواهد کرد که بعضا شاهد آن هستم. ۳- با توجه به روحیه حساس ایشان که احتمالا بدلیل تنهایی مفرط باشد گاهی که خصوصا در امور مربوط به تربیت بچه ها صبرم لبریز و مجبور می شوم انتقادی به ایشان داشته باشم احساس می کنم دلخور می شونم و نتیجه همه زحمات خود در مسیر بندگی را بر باد رفته می بینم همه این موارد شدیداً مرا تحت فشار روحی قرارداده و بلا تکلیف مانده ام. حال درخواست حقیر از استاد گرانقدر خود اینست که مرا راهنمایی فرمایید آیا با توجه به مقام و جایگاه مادر راه درست اینست که کاملا در خدمت خواسته هایشان باشم و وقتی که قرار است به امور واجب مذکور بپردازم را در اختیارشان قرار دهم و از حضرت رب العالمین بخواهم که مرا از علوم حضوری اش بهره مند کرده و کدورت ناشی از پرحرفی و احیانا اتلاف وقت و همچنین تربیت بچه ها که واقعا برایم مشغولیت ایجاد نموده را جبران نمایند یا مرا به راه دیگری رهنمون می فرمایید؟ ضمناً حقیر، مساله را با توجه به تدین مادرم در لفافه باخودشان مطرح نموده ام اما از اینکه بتوانم مشکل را از طریق ایشان حل کنم ناامیدم عذرخواهی می کنم که وقت گرانقدرتان را گرفتم امیدوارم با عنایت امام زمان عج جواب شما خیر کثیری در زندگی دنیوی و اخروی حقیر جاری سازد و مرا در این امتحان الهی به صراط مستقیم رهنمون گرداند. در پناه حضرت حق موید باشید.

متن پاسخ

باسمه‌تعالی: سلام‌علیکم: در هر صورت وظیفه‌ی مادر شما آن است که مشکل تنهایی‌شان را خودشان حل کنند و شما به‌خصوص از آن جهت که وظیفه‌تان نسبت به همسران و فرزندانان مستقیم‌تر است حق ندارید از این وظایف کوتاهی کنید. آری خوب است که نیازهای مادران را با هماهنگی با شوهرتان برآورده سازید و از برخورد عاطفی نیز کوتاهی نکنید ولی در هر حال مشکل تنهایی مادران را تا حدّ زیادی باید خودشان حل کنند. موفق باشید.